

hvad der hedder Dampskib osv. yderligere stærkt forøget; men det vil da yderligere trykke den allerede ulykkelig füllende Seilskibsfart, og at der altsaa ingen Tvivl kan være om, at Diebliffet er overordentlig uheldig valgt til at lægge nye Baand paa denne Fart, vil man vel indrømme. Vil man derfor ikke være tilfreds med Inspektørernes Lilsyn med Stroget og Mandstabet's Klageret, overdriver man fra anden Side fuldt saa meget, som man beskylber os for at overdrive. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i, at Hensynet til, at et dansk Skib muligens kunde blive stoppet i en dansk Havn, kan have nogen Indflydelse paa Befragtningspørgsmaalet — det maa ialtsald blive Undtagelser; men hvad der ikke kan negtes, er, at naar et Skib har sin Frihed til at belaste mere eller mindre, til at kunne seile efter Omstændighederne, kort sagt, har sin Frihed, om dette end ikke kan angives i bestemte Ord, saa er det ganske anderledes heldig stillet end et Skib, der har en Skibsinspektør at staa til Regnskab for. Det gjælder her som i enhver anden Næring, at Netten til at udøve den maa begrænses af visse Hensyn; men enhver Begrænsning lammer til en vis Grad Industrien, saasnart Tælen er om Konkurrence med en fuldkommen frit stillet Næringsvei. Hvis det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds mener, at man skal lade Loven ligge, naar man kun kan faae det Lilsyn sat igjennem, der fra Udvalgsflertallets Side er foreslaaet, saa mener jeg, at Flertallet, saafremt det ærede Medlems Mening gaar igjennem, er fuldt berettiget til at sige, at det er det ærede Medlem og hvem der ellers modsætter sig vore Forslag, som ere Skyld i, at vore Sømand vedblivende maa seile uden Lilsyn, uden Værn for Mennekeliv, saaledes som de hidtil have gjort.

Steenstrup: Ja, hvor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er, er jo altid Bestyttelse af de Smaa; hvor han er, der er Venstre, Hjertelag og alt Godt! Det ærede Medlem maa undskylde mig, jeg bor blandt Danmarks tætteste Søbefolkning, og aldrig nogenfinde har jeg hørt en Matros, Styrmand eller Signende klage over sin Stilling med Hensyn til at komme paa Skibe, han ikke kunde betro sig til. Aldrig nogenfinde er der kommet en Lyd frem derom, hverken før dette Lovforslag kom ind i Thinget eller efter; det er dog egentlig mærkvardigt, at man kan tilbringe sit Liv halve Sneve af Aar, uden at høre Klager fra den Kant, for hvilken nu det ærede Medlem staar op som naadig Bestyter. Nei, den Klasse anser netop Loven indstrænkter, fordi den skal frem ad denne Bei ved at bruge de gamle Skuder, den har; det er deres Prestige — havde jeg nær sagt — det, hvorved de skulle naae frem, hvis de skulle avancere. Altsaa, det er saa langt fra, at Sø-

folk ønske Stærkelse i denne § 12, at det tværtimod, efter hvad jeg har opdaget, er omvendt; men hvis det ærede Medlem ikke finder Betryggelse nok i § 12, som den er affattet, skal jeg gjerne gaa med til at søge indført Garanti for, at Sømand ikke skulle komme i Fare ved uforstiglig Belastning. Jeg holder imidlertid med den ærede sidste Taler (Hage) i, at denne Klageret er tydelig nok udtalt i § 12. I det Hele taget er der en storartet Misforstaaelse tilstede med Hensyn til, hvor det er Ulykkerne ske. Vilde de Herrer gaa til de søfarende Byer, skulle De se, at det er ude paa Nordhøen, paa de længere Farter og saa omkring i Havnene med Smaa- baade, Færgebaade, med Joller, ved Lytseilads, at Ulykkerne ske; med Smaastibe, som gaa i indenlandst Fart, hører man næsten aldrig, at der sker nogen Ulykker af den simple Grund, som det ærede Medlem fra Stege (Vojfen) nys udviklede, at det er Folk, hvis Livserfaring koncentrerer sig i den Retning, lige fra de ere Smaa og indtil de som Oldinge gaa i Graven, der drive denne Fart. Det er Folk, som forstaa at styre deres Skude; de ere aldrig langt fra Land; de vide, at det gjælder deres Eksistens, deres Liv, og selv om det ogsaa ser farligt ud for dem, der ikke kjende dertil, er det dog for dem kun en ren Spøg. Hvad man kan se paa Langelinie, det bryder jeg mig aldrig en Smule om, lige saa lidt som jeg bryder mig om, hvad Inspektøren i et givet Diebliff mener om, at der i Genhold til hans Instrug er siensynlig Livsfare ved. Jeg gaar ikke med paa Instruzen, thi selv om Ministeren har den størst mulige Dygtighed, vil han dog aldrig nogenfinde kunne se med andre Dine end med Skibsinspektørens Dine, og det bliver altsaa i ethvert Diebliff det, som denne Mand ser efter de Indtryk, som han har faaet efter de Forhold, hvori han har færdes, det kommer an paa. Altsaa „siensynlig Fare“ er idag Et og imorgen et Andet, og overfor dette Skjøn vil jeg ikke offre Sømandsstandens Erhverv. Saasnart som man tager Belastningsparagrafen ind med, saa er det, som jeg sagde igaar, et rent Slumpetræk, hvem det træffer. For at de Herrer Landmænd kunne forstaa, hvad dette vil sige, vil jeg bede dem tænke sig en Lov, som siger, at naar de fjøre med deres Bogn paa Landeveien eller paa Baden, eller naar de vende med deres Bogn i deres egen Gaard, saa skal det til enhver Tid være Politiets Udsendinge tilladt at stoppe dem og sige: Du skal stoppe i to Dage, saa kan du faae at vide, om du maa fjøre videre! Naar de Herrer holde sig dette for Die, saa kunne de se, hvorledes Søfarten er stillet her, men de ville ikke gaa ind paa at se Sagen saaledes. Der er jo ikke her i Thinget en eneste Sømand, thi Flaadens Officerer regner jeg ikke med til denne Kategori. (Udsryk). Si vel, men der er ikke en eneste Skipper og ikke en